

טורי גוילי אברהם

2047865

בן מנטינה ומשה

נולד ב- ט' ניסן תשי"י 27.3.1950

התגייס לצה"ל במאי 1968

שירת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- ג' תמוז תש"ל 7.7.1970

בעת מילוי תפקידו.

גוילי, אברהם

בנם – יחידם של משה ומנטינה. נולד ביום ט' בניסן תש"י (27.3.1950) בחדרה.

למד בבית הספר היסודי "קושט" ובבית – הספר התיכון המקצועי "אורט" – שניהם בירושלים. הוא היה חבר ב"אימקה" ובו התאמן בספורט, בהרמות משקולות ובשחייה. כן היה חבר במוסיאון הירושלמי. מאז שנתו ה-14 עבד בבית המאלכה לפיסיקה באוניברסיטה העברית בירושלים והיה ממושמע בעבודתו ומסור לה. במשך השנים התגלה כאחראי, כבעל אופי שקט והיה מקובל על כל עובדי בית המלאכה. הוא מילא את עבודתו במסירות ובמשך שנות עבודתו היה ידיד לכולם.

גויס לצה"ל בתחילת מאי 1968. בכל אחת מחופשותיו מצה"ל היה נוהג לבקר אצל עובדי בית המלאכה. על פעולתו בעצב לא סיפר לאיש בביתו והצניע את פעולותיו בשירות הצבאי. זמן – מה לא בא לחופשה, מפני שהיה בתפקיד מיוחד, ועל כך נודע להורים מפי הממונים עליו. בבית היה תמיד הרוח החיה, כי מטבעו היה עליז ושמח. הוא היה בן מסור מאוד להוריו, זכר את ימי ההולדת שלהם ותמיד היה מביא להם מתנות ודואג לשמחם. ביום ג' בתמוז תש"ל (7.7.1970), מצא את מותו בעת מילוי תפקידו. הובא למנוחת עולמים בבית הקרבות הצבאי שעל הר הרצל.

מפקד היחידה כתב להוריו את הדברים האלה: "אברהם שירת תחת פיקודי כלוחם, בפלוגה של "גדוד הבוקעים הראשון". במשך תקופת שירותו היה שותף לפעילות המבצעית של הפלוגה ולא אחת ביצע פעולות מעבר לגבול. אברהם היה לוחם מן השורה, קיבל על עצמו כל משימה, ביצע אותה בנאמנות ועל כך זכה להערכת מפקדיו".

אימוץ ושיגרה בשנות ה-70

מפקדו של
אברהם גוילי ז"ל

בשנת 1967 קיבל אברהם את ש הניס ודאשן. וכל כך רצה ללכת לנצח, הולך ללשכת נחם להקדים את מיני הניס רצה להעניש לחייל קרבי, כן יחד יכל ישרת במצביא אבל לא חלל רק סדיל קרבי "פיוט". כל כך פחד לסא לחזור עם בקשה זו שאשור, ופחד מה היתה תגובתה של אבא, היא כל כך פחדה מכל דבר אצלו כאשר בסקר היה דמא לעבודה היא היתה מבקשת אותו במקום עבודה לראות אם הניע והבי כשורה. (עבד באותו מקום).

אבא מאוד התענה לדעיון שבנה חידה ישרת סדיל קרבי אבל השכנעים בסוף הועיל, ואברהם העניש ל"גולני", והיה מאשר באותה תקופה היו פשיטות על "ל וחסיד אברהם דאג לספר לאבא כמה הם עשים וזים ואך הם מבליים. ובכלל לא מסן מה שאביסם מספרים על גולני. כאשר מתפשטות ספר אברהם שיוודעו ידעת להורשת של להפשה, "אבא אל תדאג" אבא היתה רגוע במשך כל השבוע, ערב אחד בשבוע בביתו כל המשפחה חסלפן מעללל חסידה של אבא בטלפון היא אומרת ראת את אברהם בטלויזיה אבא שנה בפליאה על מה את מדבית בגלל חסידה אומרת היתה פשיטה בלבן (פשיטת סאנצו) הורא את החיילים שחזרו משם ואברהם היה גם, מה פראס אברהם נמצא בזרשת של גופש עם יחידה אבא שנה.

לאחר כמה ימים מגיע אברהם להפשה, אבא שואלת ש אך היה בזרשת של כך לא רגיל נחש היה נחמד, לבסוף אבא לא יסלה להחאפק ואמרת אבל רצו אותך בטלויזיה כאשר חזרתם מהפשיטה, ולבסוף אברהם נשבר וחזא נסן הייט בפשיטה אבל לא רציתי שתדאג לך אמרתי שאני ידאעם לנפש בזרשת של.

אזרח ב דאג הוא היה ידע כמה אבא חזאת מכל דבר ולא רצה להחאגה או ספר את ספרו וחזרשה, בכדי שתחשוב שהוא ששה חיים. אבל זה לא הועיל תמיד אבא ואבא דאג. כל כך היה אהוב את משפחתו ובמסכתיו היה שואל לשלום של סלם, אף שם לא וחסיד במסכתיו. תמיד היה מתעניין מה קורה עם סלם ואם משהו חסר או מציק להם, למדת שיכל לעל את מעמדו בבית כבן יחיד (מבין 3 אחיותיו) וכבן בסדר אף פעם לא עשה זאת. לפני שהיה מבקש משהו לעצמו היה דאג לשאול את אחיותיו אם הם רוצות משהו שאולי הוא יסיל לעזור. כזה בזור עם הרבה רצון לעזור הרבה אכפתיות. כשלושה חודשים לפני נפילתו.

אחותו שמחה התחתנה הוא כל כך שמח בשמחתו וכל כך רצה לראותה מאשרת, כאשר שמחה הייתה בחייו ואברהם כל כך רצה שכבר יהיה יחד אך הוא לא זכה, חודש לאחר נפילתו נולדה ביתה של שמחה אשר שמח הוא אביגיל (אבי-אברהם גיל-גולני גילי) אברהם נפל כחודשיים לפני שחזרו בשלב האחרון של האימון העונתי מקדש להרגיל עוצבתי, הם היו אחד עשר חיילים בחול"ם מצייד בצפיפות רבה החול"ם היה הראשון בסדר היה חושך כבד החול"ם ירד למטה לעבר שך הירדן. ולא בזור בדיוק מה קרה אבל אברהם ובנימין גסטן נפלו, ואנש אתנו שור.

- א - אורות ביתו כב.
- ב - בלכתך מעינש אין אושר עד לנו.
- ג - רע לסלם היית.
- ד - הכל נעשה כה עזוב ואפל.
- ה - מי ייתן ומוכה לימות המשיח.

אמן.

נר לאברהם

החלל אברהם גויילי עבר את תקופת חניכותו בבית המלאכה למכניקה עדינה של המחלקה לפיסיקה באוניברסיטה העברית בירושלים.

הכרנו אותו כילד בן 14 שנה מלא פחדים וחסר ביטחון עצמי-ילד מוב נשקט ממושטט. עם התפתחותו בלימוד המקצוע החבור הנער והפך לגבר ההתייחסות אליו בבית המלאכה הייתה כאל אדם מבוגר וכך גם רכש אמונם וחברתם של כל העובדים בבית המלאכה. הוא היה לנער המוביל מבין כל הנערים שלמדו בבית המלאכה, והיה עוזר לכל אחד מהעובדים הבכירים שלהם הכיר חורה על ההנשרה המקצועית שמהן ניזון. 4 שנים היה אברהם איתנו ותקוותיו הייתה כי לאחר שחרורו מצה"ל נמשיך לעבוד יחד במסגרת שנחנה לו את הפתח לחיים. בתקופת שירותו נשאר אברהם קשור לעובדים ולא חסך במאמץ לבוא ולבקר כל זמן שהודמן להיות בירושלים.

מהלומה כבדה ניחתה עליו עם היוודע לנו על נפילתו במלוי חפקידו. אברהם חסר לנו בבית המלאכה כי הוא היה מהמועמדים שהיו צריכים להשלים את החקן שלנו תמונתו של אברהם חלוצה בבית המלאכה והוא נראה בה כפי שהיה עובד עם חיוך על שפתיו. קשה לנו האבירה וקשה יותר להוריו האהובים שגידלו בן נערץ ואיננו.

יהי זכרו ברוך.

אחיה שירזלי
וצוות עובדי בית המלאכה.

אברהם גויילי הי"ד

נולד בחדרה בשנת 27.3.1950.

נפל במלוי חפקידו ב-7 ליולי 1970.

אברהם נולד בחדרה כחודשיים לאחר עליית הוריו מלוב.

כעבור חודשיים מעלייתם ארצה עברו הוריו לירושלים.

למעבר הייתה משמעות בעיני אברהם, כילד נרשם לחוגים בי.מ.ק.א. ושם הכיר את מרבית חבריו.

היה ילד עליו מאוד וחייבני. בשכונה שגר היו ילדים אשר היו קרובים מאוד לפשע ואברהם דאג שיצאו לעבוד וללמוד, מאוד היה אכפת לו מה יהיה עם אותם ילדים, ממש לקח לידי פרויקט. זכור לי שפעם אמא אמרה

לאברהם אל תחבר עם ילד בשם משה כי הוא בחור לא טוב ואברהם ענה לה אם אני אתחבר בגלל שהוא ילד

לא טוב אז מי ידריך את משה לחיים נכונים ולא לפשע.

נשמה טובה הייתה לאברהם לכולם רצה לעזור.

בשנת 1965 עבד אברהם בבית המלאכה לפיסיקה ובאותה תקופה גם למד כחניך בחרמות בשעות הערב.

מנהלו של אחיה שירזלי מספר.

אבא משה

גם אני מבעד לאשנבי את ראשי אוציאה,
אף אקרא לסערה ואשאל את פיה,
אביטה בעבים ובעננים, אבינה בחשכה-
היהי קץ לחושך? היהי סוף למכתי?
הישוך הסער, האם יפוזרו העבים?

ונגה הסהר ונהגו הכוכבים?
אביטה אל ארץ, אף אפן למעלה-
אין חזון, אין קשב, אין קול ואין עונה,

על מות הבן היקר אברהם !

ובלילה בלילה, עת אשא כנור קינתי,
עת ערים רק שנים אני והיא, היא ואני,
עת יצר העור לעצמותי הנמקות,
ועיני הכלות תלאינה לבכות ולבכות-
אז תעל כאור טבולת טל בת שירתי,
במשי אברותיה תז טל על לבתי,
ומחתה הדמעה שקפאה בעיני ועינה,
אל- טל, בת שירתי! נאד דמעות לה ולי תני! עינינו תזלנה דמעה על בנו על אברהם!

ידעתי כי בכיי- בכי כוס בין חורבות,
לא יגה אנשים, לא ישבור לבבות:
כי בכיי עם מטרות דמעותי השפוכים
הם ענן בציה עם מים מלוחים:
כי דמעות שנושנו מבכי ימים וחדשים,
סר כוחו ממוגג את לבות האבנים-
ומדוע ולמה, לב אומלל, תבקש להבל,
מרגוע בבכי, ניחומים באבל!?

על הבן היחיד והטוב אברהם

לכם שפירי שמים הפרושים כסדינים,
ונקודים בנקודות ככוכבים כפנינים:
רוך רוחות שאננו המרחפות בדממה,
עם כרובי השלום על פני האדמה,
המספרות בלחש, בנשיקה, ברמזים,
לשיח השדה סודי, ורזי רזים:
שנת שלום, שלווה ושקט, ארוכה ומרפא,
לא לי הם, לא לי הם! עד בא ינון ואליה,

עם בני אברהם!

יה מן המצר קראתיך! הבה לי נאד דמעות חדשות,
מרגיזות לבבות, מרעישות נפשות רצוצות,
התעופפי, נודי נא דמעותי בין עיי חרבות וקרבות,
אל הכותל המערבי, אל קבר אברהם והצבות,
על ידי קבר רחל האם תצייבי, עמודי,
איש איש, לפי אידו, יזיל דמעות אל נאדי!
ובעודן בחומן קחי, צקי אל כנורי,

הדמעות הזכות והטהורות עד תומן- ונח לי ממזורי, על בני אברהם!

משה הוילי אביו השכול של אברהם הוילי דל

אמא מנטע

יזאגט אל השדה למא

אמאגט אזא אי השדה ואמאמא מה דבר ה' אלי מן הקמה.
מה לאט הדמא ממסק הקנים הצקופים, המלאים, הזאים.
מה ירקוס בסגר צעצ שרי, מה יפעל בול הרים בדממה.
ומה השבלים גנפנה ראשיהם הצקופים, השערים, המלאים!?

על אברהם !

בדד היינו כבר ואגבא, ובקומה שיבולו אטבסה.
אגבולו בן שפעם גבעולו, אסוף בשטף גויהם.
אקשיבה דומית היער, אל רכי הגורש אשמעה.
אט אצני אל אלה העצים, ואמאמא סוד שיה עויהם.

על אמא אברהם !

רם ונשא! אל פניו בקרקע אכבנשה, לארץ הרטובה אפולה.
אשאלה אל פי האדמה ואבק, אבך הדבה בכה אל גיקה.
אשאלה אתך, הידיאי, אמא אדמה, רובה מלאה לצולה-
מדות הסכמה אקבל אל נפש בני אברהם, נפש צעירה שוקקה!?

נפש אברהם !

הדומיה מסביב, השמש אל קצבי הרים ירדה.
מסוגר בגומה שבלים גבוהות, העוטות אל משפולו.
ומעוטף ונגבא בציון הדק-נלשה גרש אצבדה.
על ראשי שמים טהורים, וקמה מימני, משמאלי.

מאמאמא על בני אברהם !

מכל שדמ וקמח, ירקתם אי שבים ושביסה.
בצובם ובסביבתם אמאמא אי קצב מרגוע, בהר ובקעה.
שא קולכם ימד איני בבכי ונהי, מראש כל הר ושביסה.
על אמאמא בן הימים, הטוב, הענוי, אשר מאוד אהבתי!

אל בני אמא אברהם !

המשורר

זעקה גדולה ומרה! עין רואה ואוזן שומעת!
מר לעקרה מר, מר מנה למשכלה!
שזאת לא כאבה וזאת לריק חלה!
ומר משתיהן ללבב אם חומלת,
לראות את ילדה אברהם מוטל אל הסלע!

וכעת בלי אברהם!

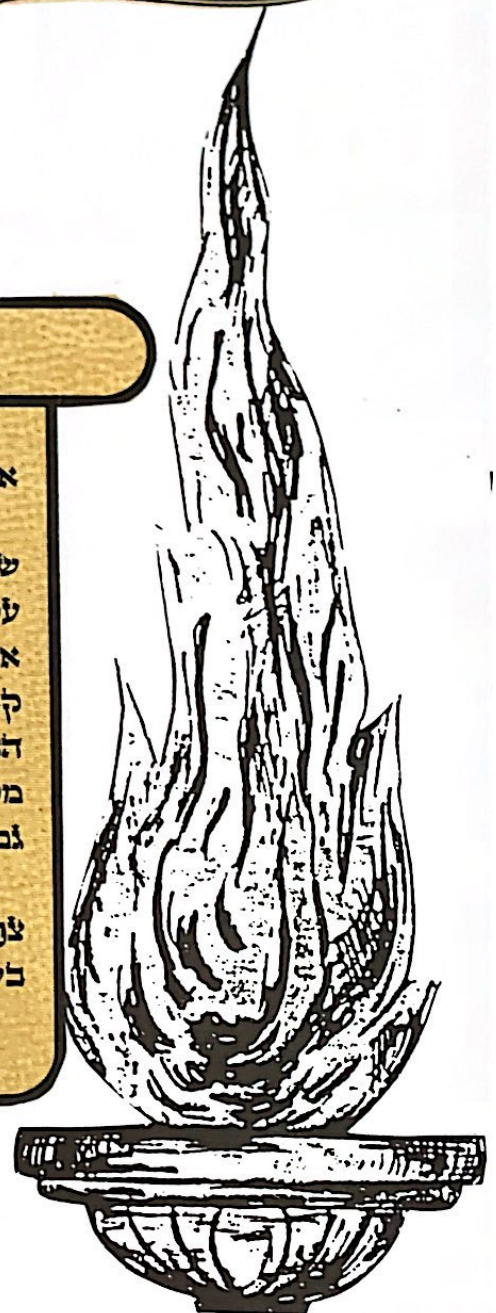
לחייל לגבר! לבן לאיש! לחבר לתלמיד הביישן והצנוע,
היה היה בחור צעיר, אשר שיר חייו באמצע נפסקה,
עוד שיר אחד, מזמור אחד היה לו, והנה המזמור אבד,
במקום כלה ושמחות, בכי ואנחות, ובמקום חתן וששון, תוגה ויגון!
על התלמיד אברהם!

אברהם משיב לאמו, לאביו, למחלו ולחבריו

שיחזו לאמי ולאבי כי ששונם פנה!
על הבן היקר שלהם, אשר נפל בצבא ההגנה,
את חזיונכי לערכים ואהבת המולדת היקרה,
קבלתי ממוחזכי ממפקדי ומכל החברה!
התנחמו נא בזה הורי, אחיותי, חבריי וכל יקיריי,
מטייל אני בגן עדנים יחד עם כל חברי וידידיי,
גם כאן משתדלים אנו לעזור לעמנו ולמדינת ישראל

נפו נא וקוּו, כי קום נקום בתנויית המותים בקרוב עם בא הגואל
בעזרת אלקי אברהם!

ת.י.צ.ב.ה

ג' אברהם איל' ביקה

בהלכות אברהם בישאל אפולומק
 גאית תשאיל אפולומק שולומק טוב
 ולאל חסד לבד מאומה אלה לבאות
 את פניך ביקרית מאד אברהם תבתיק
 מכתב תשאיל את קבלת את החבילה הראשונה
 שאחרי שמתת רק עוד חבילה ותבתיק לבית
 את קבלת אותה את שירית יחד תבתיק
 מכתב אברהם בה לכתב לכתב לשבת
~~תבתיק~~ ותבתיק לבית אברהם צוית אל חסד
 אצל חסד

ובליל אתי וסילתי את
 לכתב הקציר בעצקת חסד
 חסד ולחיות מאכל האלוקים
 אלהים אלהים ואל כל המשפחה
 מתעלה אלהים

עצה רהב אוב'.

הפרח שנקבא אין ארטה טוב אטאם
אגיל זיז אצבת ותר הבל נלשת
בית חם משפחה אלהת
את הכל השלח כוזבר
הכל באים אהלססיה סביב
אחלהים, נוכים, רוצים אלהת,
כלם נגא השלח בוכה
אויק נוכל שחיות בלסדיק
אויק רוצים, אלהת חושבים
אויק זיז יתבן כי הכל מצבר
היית תהרמן גלהוה אל בלם
אצרת, אלהת, ותר הכל הצחקת
אויק השבת אלהת
בלי ששוא חזרה.

מכנה בן-עמי

אברהם א.

כלד שאהב לעמוד לכולם
כהפק לבחור וז"חלק השכנה
ובמקום לשמוע סיפורים
מאמי, אני עומעים סיפורים
מאחרים

הלך ולא חזר!

אברהם

אני לא הכרתי אותי.
אך תמיד אהבתי אותי.
לפי סיפורים ולפי אחרים
והסיפורים יפים ומעניינים.
ובין רגע במקום איש
נשארו היצירות ובחלום
חלום כ"כ יפה אבל אי
אפשר להסתפק בחלום
או בשליה!

צבבים

לא יחזור לביתי
לא יחזור למשפחתי
לא יחזור לאהוביו או לחבריו
אברהם, שכולם אהבו, דאקו
העריצו, עכשיו חסר לאהוביו
הוא הלך ולא שב.
אך נחש'ק לצפות לעיובו

קריאה!

צבא הגנה לישראל

יחידת דב 9466

ה' תש"ז חסי

אחרי גילוי אסרם נ"ל.

בנכס אסרם נ"ל ק"ג גז' תכ"ד הוצ' לט
הינדן ביום ששי ג' הוצ' תשי"ז.
אסרם שירת תכ"ד ק"ד בארם בס"ג א'
ל' ג' דב' הבקום הוצ' ג' בזן תכ"ד ש"ג היה
ש"ג אסרם הוצ' ג' ל' בס"ג ואל' אחר בזן ק"ד
אסרם אסרם.
הוא הוצ' בשארם החיים לבו והיה אחרם אסרם
א' חסריו ומסריו.
אסרם היה אחרם א' השורה, ק"ד א' אסרם
אסרם, בזן אסרם הוצ' א' א' כ"ד אסרם אסרם.
הוא נ"ל ק"ג תכ"ד אסרם אסרם אסרם נ"ל
אסרם אסרם אסרם.

אסרם הוא אסרם, ק"ד אסרם

אסרם הבקום הוצ' אסרם אסרם.

בזן דב, ס"ג

אסרם אסרם

**הילוי אנדרטה וטקס לזכרם של פלוגה א בהדוד 51.
בן חללים אלו נפל טוראי הילי אברהם
בעת טילוי תפקידו.**

**מפקד הפלוגה
דאז אלון משנה
בטיל ציון דיו
נואם לזכרם.**

**מפקד חטיבת הולני
דאז אלון משנה
בטיל יהודה הולן
אשנפלד נוטע עץ
לזכרם של הבנים**

**נציהי המשכחות
השכולות נוטעים
עצי זית לזכר
חמשת הנופלים**

התכנסות לקראת הסרת הלוט

האנדרטה לזכרם של פלוגה א, הדוד 51

**הילוי האנדרטה
לזכרם של
הבנים**

סטפן, מגנדי וגזילי נפלו בעת תרגיל חטיבתי שסיים את אימון הקיץ של
 שנת 1970. האגדרטה צופה על המקום בו נפלו. הייתי אז מפקד המחלקה
 שלהם, חודש לפני סיום השרות שלי, ולאחר כשנה בתפקיד המ"מ.
 שלושים וחמש שנים עברו. המון פרטים נשכחו, אבל עדיין אני רואה אותם,
 את סטפן, את בנימין מגנדי ואת אברהם גזילי כפי שהיו אז, ילדים בני
 תשע עשרה ועשרים. מחייכים ויפים, יותר צעירים מילדינו היום.
 אני זוכר את סטפן, סמל המחלקה שהגיע לפלוגה פחות או יותר באותה
 תקופה שבה הגעתי אני כמ"מ צעיר והוא כמ"כ טרי ויחזק. עברנו את חבלי
 הקליטה וההסתגלות ביחד. סטפן היה עבזרי חבר וידיד. לאחר הפציעה
 בפעולה בג'בל רוס, הוא נלחם על מנת לחזור לפלוגה למרות שסבל לא
 מעט כאבים, כתוצאה מהפציעה.
 בנימין מגנדי, מגנדי קראנו לו, זכור לי כחייל למזפת, תמיד נכון לכל
 משימה. אם זכרנו אינו מטעני, הוא היה מקלעניסט, והתמנה ש"תקועה"
 לי בראש היא מגנדי עם הטרגוניסטור, אותו תרמיל כבד המכיל 10
 מחסניות. גבוה ושקט ובעל כושר מצוין. אינני זוכר את מגנדי מתווכת, כל
 משימה קיבל בחיוך וברצון.
 לאברהם גזילי, גם לו קראנו בשם המשפחה "גזילי", היו קשרי קליטה
 במחלקה, ואני זוכר כי בתחילה הייתי בטוח כי הגיע עוד חייל בעייתי.
 ייתכן אפילו, ובאמת כבר איני זוכר פרטים, כי הזעמד למפטיט משימעותי
 כזה אז אחר אצל ציון המ"פ. אבל לאט לאט, ובעיקר באותו אימון הקיץ
 האחרון, התגלה גזילי כחבר אמיתי וכחייל נהדר, פתאום געלמו כל
 הבעיות וגזילי הפך למוביל חברתי במחלקה.
 שלושים וחמש שנים עברו, אלפי חללים נפלו מאז, במלחמות יום כיפור,
 במלחמת לבנון, באינתיפדה, בין המלחמות, ולדאבוננו גם ביזת מזי
 תאונות אימונים. חלק מחברינו, גם בין הנזכרים כאן הפכו בינתיים לחורים
 שכולים. אין מילות נחמה בפי, גם אחרי כל כך הרבה שנים פצעייהם של
 בני המשפחות אינם מגלידים. אנחנו החברים יכולים רק להבטיח כי איננו
 שוכחים אותם.
 בהזדמנות זו, אני רוצה להביע תודה מקרב לב לציון, אשר נשאר נאמן
 לתפקידו כמ"פ, לא חסך מאמץ, יום, ודחף, ושכנע, פעל ללא ליאות וגייס
 סיוע, ובסוף ניצח את כולם והביא להקמת אגדרטה זו.

סנדרה אפרת

51 9122 N'N

פאזה א' מחלקה ב